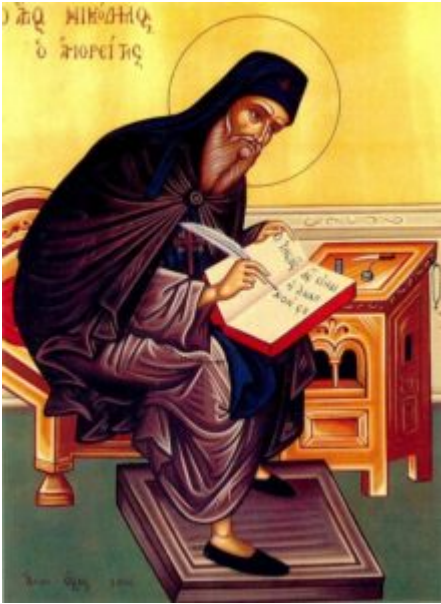

Παράκληση εις τον Άγιον Νικόδημον τον Αγιορείτη

Εύλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.
Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισε μέ ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἔπ' ἐμέ τό πνεῦμά μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδίᾳ μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πάσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοί. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμά μου μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν σου ἅπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. ἀκουστόν ποιήσον μοί τό πρῶν τό ἔλεός σου, ὅτι ἐπί σοῖ ἠλπισα γνώρισον μοί, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου ἐξελοῦ μέ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κατέφυγον. δίδαξον μέ τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου τό πνεῦμά σου τό ἀγαθόν ὀδηγήσει μέ ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις μέ, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἔλεει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἤμυνάμην αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τοῦ Παρακλήτου δεδεγμένος τὴν χάριν, σοφίας θείας ὑποφήτης ἐδείχθης, καὶ διδαχῶν ἐνθέων θεῖον ὄργανον ὅθεν ἡμᾶς λύτρωσαι, σοφισμάτων τοῦ πλάνου, φωτισμὸν αἰτούμενος καὶ διόρθωσιν βίου, τοῖς προσιούσι Πάτερ εὐλαβῶς, τῇ σῇ πρεσβείᾳ, Νικόδημε Ὅσιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοῦς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄ (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμα σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ’ ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου

ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα • τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ψάλλομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς
«Φῶς μοι αἶτει, Νικόδημε Πάτερ. Γερασίμου».

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Φωτὶ τῶν ἀγίων σου πρεσβειῶν, Νικόδημε Πάτερ, τοῦ νοός μου τὸν σκοτασμὸν, καὶ τὴν ἀθυμίαν τῆς ψυχῆς μου, ὡς συμπαθῆς διασκέδασον δέομαι.

Ὡς ἔχων τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, πλουσίως τὰ ρεῖθρα, θεοφόρε ἐν τῇ ψυχῇ, τοὺς ἀνθρακας σβέσον τῶν παθῶν μου, τῇ ἐπομβρίᾳ τῶν σῶν ἀντιλήψεων.

Σοφίας ὧν ἔμπλεως θεϊκῆς, σοφῶς με βαδίζεις, ἐνταλμάτων τῶν τοῦ Θεοῦ, τὴν τρίβον ἐνίσχυσον παμμάκαρ, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις Νικόδημε.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου οἷα πῦρ, ὑπάρχων ὁ Λόγος, ἐκ σοῦ τίκτεται ὡς βροτός διό μου κατάφλεξον Παρθένε, τῶν λογισμῶν τῆς κακίας πᾶν βλάστημα.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανόθεν ἐδέξω, χάριν πολλὴν Ὅσιε ὄθεν Ἐκκλησίας ἐδείχθης, φωστὴρ νεόφωτος διὸ καταύγασον, ταῖς φωτοφόροις λιταῖς σου, ἡμῶν τὴν διάνοιαν, Πάτερ Νικόδημε.

Ἴσχυν θεῖαν παρέχει, βίβλος ἡ σὴ Ὅσιε, ἡ πρὸς ἀοράτους πολέμους, ἡμᾶς ἀλείφουσα καὶ νῦν ἐνίσχυσον, πρὸς συμπλοκὰς νοουμένας, τοὺς σὲ μακαρίζοντας, Πάτερ Νικόδημε.

Ἀθλητῶν τοὺς ἀγῶνας, περιφανῶς ἦνεσας ὄθεν ἐναθλεῖν με νομίμως, ἐνθέοις σκάμμασιν, καὶ νοῦν τηρεῖν καθαρὸν, ταῖς προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ. Πάτερ ἐνδυνάμωσον τῇ προστασίᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Ἰλαστήριον θεῖον, ὡς ἀληθῶς πέφηνας, τέξασα σαρκὶ ἀπορρήτως, τὸν πάντων

Κύριον, τὸν λυτρωσάμενον, ἐκ τῆς ἀρχαίας κατάρας, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας
Παρθένε Ἄχραντε.

Διάσωσον ταῖς πρὸς Θεὸν σου Νικόδημε ἰκεσίαις, πάσης βλάβης καὶ ἐπηρείας
τοῦ ὄφους, τοὺς σὲ διδάσκαλον Πάτερ πλουτοῦντας.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος
κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Παθῶν ψυχικῶν, ἀπάλλαξον Νικόδημε, καὶ δίδου ἡμῖν ζηλοῦν ἀεὶ τὰ κρείττονα,
καὶ τὸν βίον ἐνάρετον, τοῖς ἐγκύπτουσι Πάτερ τοῖς βίβλοις σου, ἐξ ὧν πηγάζει
ζωῆς γλυκασμὸς, εὐφραίνων καὶ τέρπων τοὺς θεόφρονας.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῇ μελέτῃ τῆς Κλίμακος, ἣν Ἁγίῳ Πνεύματι Πάτερ ἔπηξας, ἀναβίβασον
Νικόδημε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν πρὸς θεῖον ἔρωτα.

Ἐξ ἐχθρῶν ἐπιθέσεως, ἀοράτων πάντας ἀτρώτους φύλαττε, τοὺς τὰς θείας
ὑποθήκας σου, ὡς ἀσπίδα θεῖαν Πάτερ ἔχοντα.

Ἰλασμόν ἡμῖν αἴτησαι, καὶ φωτὸς ἀύλου θεῖαν ἐπίλαμψιν, τοῖς προστρέχουσι
Νικόδημε, τοῖς σοῖς φωτοφόροις λόγοις πάντοτε.

Θεοτοκίον.

Νόμῳ θεῖῳ ὑπόταξον, τῆς σαρκός μου Δέσποινα τὰ κινήματα, καὶ τὸν νοῦν μου
ἀναπτέρωσον, πρὸς ἀγάπην θεῖαν τοῦ Παντάνακτος.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἰθυνον ἡμᾶς, οὐρανόθεν Πάτερ Ὅσιε, πρὸς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ τὸν ἀληθῆ, ὡς
διδάσκαλον ἡμῶν λόγοις καὶ πράξεσι.

Κύματα δεινῶν, περιστάσεων κατεύνασον, ἀπειλοῦντα ἡμῖν ὄλεθρον σοφῆ, καὶ
γαλήνην τῇ ζωῇ ἡμῶν πρυτάνευσον.

Ὅλος γλυκασμὸς, ὁ σὸς λόγος πέλει Ὅσιε ὅθεν δίωξον πικρίαν τῶν παθῶν,
κατασχοῦσαν τὴν καρδίαν μου Νικόδημε.

Θεοτοκίον.

Δύναμιν Ἄγνη, τῆ ψυχῆ μου δίδου πάντοτε, τοῦ πατεῖν τὰς τοῦ δολίου προσβολάς, καὶ ἀμέμπτως διανύειν τὰς ἡμέρας μου.

Ῥδὴ στ´. Τὴν δέησιν.

Ἡλίου τοῦ νοητοῦ ταῖς ἀκτῖσι, λαμπρυνόμενος τὸν νοῦν θεηγόρε, φωτολαμπεῖς ἡμῖν ἔλιπες βίβλους, ἀπελαυνούσας παθῶν τὴν σκοτόμαιναν. Ἄλλ' ὦ Νικόδημε σοφέ, πρὸς φωτὸς ἡμᾶς ἔργα κατεύθυνον.

Μηδόλως, τοῖς αἰσθητοῖς προσανέχειν, καταξίωσον ἡμῶν τὰς αἰσθήσεις, ὁ καταλλήλως ἐν τεύχει οἰκείῳ τὴν φυλακὴν τῶν αἰσθήσεων Ὅσιε, διδάσκων στόματι σοφῶ, θεηγόρε παμμάκαρ Νικόδημε.

Ἐνθέως, τῆς ἀρετῆς διανύειν, τὰ γυμνάσματα ἐνίσχυσον Πάτερ, τοὺς μελετῶντας τὴν θείαν σου βίβλον, ἥνπερ προσφόρως ὠνόμασας Ὅσιε, Γυμνάσματα πνευματικά, θεηγόρε παμμάκαρ Νικόδημε.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με, τῶν ἀκαθάρτων Παρθένε, συνθλιβόντων τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ συνωθούντων πρὸς ὄλεθρον Κόρη, τῆ ρυπτικῆ σου πρεσβεΐα ἐκκάθαρον, καὶ καθαρὸν με τῷ Κριτῆ, καὶ Υἱῷ σου παράστησον δέομαι.

Διάσωσον ταῖς πρὸς Θεὸν σου Νικόδημε ἱκεσίαις, πάσης βλάβης καὶ ἐπηρείας τοῦ ὄφεως, τοὺς σὲ διδάσκαλον Πάτερ πλουτοῦντας.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκούσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ἀπ' οὐρανοῦ δεδεγμένος τὸ χάρισμα, τῆς εὐσεβείας διδάσκαλος πέφηνας διό με συνέτισον πάνσοφε, τῶν διδαχῶν σου τῶν θείων συντάγμασιν, ὁσίως βιώσαι, Νικόδημε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στιχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου Εὐαγγελίου

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ οὐδὲ τὸν Πατέρα τις

ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱὸς, καὶ ᾧ ἔὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστίν.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Νέον ἄστρον πέφηνας, τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐν Ἄθῳ Νικόδημε, βίον βιωσάμενος τὸν ἰσάγγελον, καὶ φωτὶ Ὅσιε, τῶν σῶν διδαγμάτων, καταυγάζεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν χάρις πλουσία γάρ, Πάτερ τοῖς σοῖς χεῖλεσι κέχυται διὸ ἐκδυσωποῦμεν σε, ρᾶνον ἡμῖν ἄνωθεν Ἄγιε. Ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, τοὺς θείους οἰκτιρμοὺς παρὰ Θεοῦ, ὡς τῆς ἐνθέου χρηστότητος, μύστης ἐνθεώτατος.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀπαθείας πρὸς τρίβον, ἐκ παθῶν ἀνοδίας ἡμᾶς ἀνθέλκυσσον, ὁ λόγῳ ἀναπτύσσων, τῶν ἀρετῶν τὸ κάλλος, θεηγόρε Νικόδημε, τὴν ἀμορφίαν ἡμῶν, ἐκ τῶν ψυχῶν ἐξαίρων.

Τῶν Ὁσίων Πατέρων, τὰς σοφὰς ὑποθήκας Πάτερ ἀνέπτυξας ἐν ταύταις οὔν ρυθμίζεις ἡμῶν τὴν πολιτείαν, θεαρέστως ἀξίωσον, ὡς ὑποφήτης σοφὸς, ζωῆς τῆς μακαρίας.

Ἐν φωτὶ τῷ ἀύλῳ, μελετῶν καὶ συγγράφων ζωῆς τὰ ρήματα, ψυχῆς ἡμῶν τὸν πόνον, πρὸς κτῆσιν τῶν κρειττόνων, διεγείρεις Νικόδημε, καὶ ραθυμίας δεινῆς, τὴν νέκρωσιν διώκεις.

Θεοτοκίον.

Ρώμην δίδου μοι, Κόρη, κατὰ πάσης μανίας τοῦ παναλάστορος, καὶ ἴθυνον τὸν νοῦν μου, πρὸς φόβον τοῦ Υἱοῦ σου, ὡς ἂν πάσας ἐκκρούσωμαι, τὰς τῶν παθῶν

προσβολὰς, καὶ ζήσω ἐναρέτως.

Ἦδὴ ἡ´. Τὸν Βασιλέα.

Γλώσση ἀγία νόμους ἐκθέμενος θείους, πάσης λύτρωσαι ἡμᾶς παρανομίας,
τοὺς τρυφῶντας Πάτερ, τοῖς θείοις τεύχεσί σου.

Ἐξ ὕψους Πάτερ, δίδου ἡμῖν ἀοράτως, φῶς καὶ σύνεσιν κατανοεῖν καὶ πράττειν,
τὰ καθοδηγοῦντα, τοὺς τρίβους σωτηρίας.

Ρήσεσι Πάτερ, τῶν ἱερῶν σου χειλέων φωτιζόμενοι Νικόδημε τῆς πλάνης, καὶ
τῆς ἀθυμίας, διώκομεν τὸ νέφος.

Θεοτοκίον.

Ἄνερμηνεύτως, τὸν Ποιητὴν τετοκυῖα, ἐκκαλούμενον ἡμᾶς πρὸς ἀφθαρσίαν,
ρῦσαι με Παρθένε, φθορᾶς καὶ ἀμαρτίας.

Ἦδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Σοφίας ἡμᾶς πλησον, Νικόδημε τῆς θείας, ὡς τῆς σοφίας θεόφθογγον ὄργανον,
καὶ σοφισμάτων ἐκλύτρωσαι τοῦ ἀλάστορος.

Ίάματα βλυστάνει, Πάτερ ὁ σὸς λόγος, ταῖς ἀσθενούσαις ψυχαῖς Θείῳ
Πνεύματι, καὶ τοῦ νοδὸς θεραπεύει πᾶσαν τὴν ἄγνοιαν.

Μυρίπνοον ὡς ρόδον, πρόκειται τοῖς πᾶσιν, ἡ Παναγία σου κάρα Νικόδημε, ἣν
προσκυνοῦντες πληρούμεθα θείας χάριτος.

Ὁ νέος ἐν Ὁσίοις, τῶν ἄνω ἐκφάντωρ, θεομακάριστε Πάτερ Νικόδημε, τὴν
ἀσθενοῦσαν ψυχὴν μου λόγῳ σου ἴασαι.

Θεοτοκίον.

Ἐπέραγνε Μαρία, ἡ Θεὸν τεκοῦσα, τὴν ἀναγνόν μου καρδίαν ἀπόπλυνον, τῆς
μετανοίας τοῖς ρεῖθροις ἵνα δοξάζω σε.

Ἄξιον ἐστίν, ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν αἰμακάριστον καὶ
παναμώμητον καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ
ενδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον
τεκούσαν τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σε μεγαλύνομεν.

καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια,

Χαίροις Ἐκκλησίας νέος φωστήρ, καὶ τῶν Ὁρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα ἱερὸν

χαίροις τῆς Μονῆς μας θερμότατος προστάτης, Νικόδημε παμμάκαρ, Ἄθωνος καύχημα.

Χαίροις ὁ τῆς Νάξου θεῖος βλαστὸς, καὶ Ἁγίου Ὁρους, στῦλος ὄντως φωτειδῆς χαίροις Μοναζόντων, ὁ θεῖος ὑποφήτης, Νικόδημε τρισμάκαρ, λόγω τῆς Χάριτος.

Βίον διανύσας ἀσκητικὸν καὶ τὸν νοῦν καθάρας τῆς ἰλύος τῶν γεηρῶν αἴγλης τρισηλίου Νικόδημε ἐπλήσθης, καὶ βίβλους θεογράφους, Πάτερ συνέγραψας.

Κάλαμος ἡ γλῶσσά σου ἀληθῶς, ὀξυγράφου ὤφθη, ὡς ὁ θεῖος λέγει Δαβίδ, ζωῆς αἰωνίου, καλλιγραφοῦσα λόγους, πιστῶν εἰς σωτηρίαν Πάτερ Νικόδημε.

Νικῶν ἡμῖν δίδου κατὰ παθῶν, Νικόδημε Πάτερ, καὶ διεγείρον τὰς ψυχὰς ἡμῶν θεηγόρε, πρὸς θείας ἐπιδόσεις, ὡς ἂν τῆς αἰωνίου ζωῆς μετὰσχωμεν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἁγίῳ Πνεύματι,

καὶ νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεί καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καί τά Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τήν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπί Σοί γάρ πεποίθαμεν. Μή ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν καί ἡμεῖς λαός Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καί τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καί νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τήν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθειήμεν διά Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γάρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α´. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν τοῦ Ἄθω φωστήρα καί τῆς Νάξου τὸ βλάστημα, καί τῆς Ἐκκλησίας ἀπάσης τὸν θεόπνουν διδάσκαλον Νικόδημον τιμήσωμεν πιστοί, ὡς ἔμπλεων σοφίας θεϊκῆς διδαχᾶς γάρ οὐρανίους καί δασιλεῖς, βλυστάνει τοῖς κραυγάζουσι δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ χορηγοῦντι διά σοῦ ἡμῖν τὰ πρόσφορα.

Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντων τῶν τιμώντων σε πιστῶς δέχου τὰς δεήσεις Παμμάκαρ, καὶ καθικέτευε, Ἄγιε Νικόδημε, τὸν Ζωοδότην Χριστὸν, νίκην δοῦναι καὶ δύναμιν, κατὰ τοῦ Βελίαρ, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ θεῖον ἔλεος, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε Πάτερ καὶ τοῖς θεοσόφοις σου λόγοις, πίστει ὁμιλοῦσι καὶ ἐγκύπτουσι.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

Δίστιχον.

Νικόδημε δέησιν οίκτρὰν προσδέχου

Γερασίμου σπεύδοντος τῇ σῆ σοφίᾳ.